

GERGELY ÁGNES

Fuga

*De a cipőit nem bírtam kidobni.
Mindenből egyet őriztem meg,
barna kosztümjét, kék pongyoláját,
télikabátját, hátha fázik.
Szemüvegét is, mind a kettőt.
Talán olvasni akar. Esetleg leül
a televízió elé. Nem tudjuk,
hogyan lesz ez a profán részletekkel.
Mintás zöld nyári ruhája is itt van,
jöhet forróság a hűvös évszak után.
Napszemüvege kéznél. Lejárt gyógyszerei.
Memento mori. Kicsiny fejkendőiből
csak egy vagy kettő. De a cipőit,
a cipőit nem bírtam kidobni.
A lépéseit utcákon, tengerparton,
levegőben. Ahogy a hegyoldalban
megy előttem, és elbotlom, ő kiegyenesedik.
És a szeme fölsegít. A keze mozdulatlan.
A kéz áldásra való. Férfiaink
pedig messze előttünk járnak,
rég nem mondják, „Áldjon meg téged
az Örökkévaló...” Elévülhet az áldás?
Vagy él, akár a törvény? Vagy mint a sors,
átokra váltható? S akár a lépést,
fölszja a homok, megfogja a betonba ékelt
lábnyom, hogy el kell botolni,
örökösen el kell botolni? Nem tudjuk,
hogyan lesz ez a profán részletekkel.
Memento mori. De a cipőit nem,
nem bírtam kidobni, nem bírtam,
nem bírtam kidobni.*